

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/70/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418200076
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1418200076.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a členov senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Primaciálne námestie 1, Bratislava, IČO: 00 603 481, proti žalovanému: G.. P. D., L.. T., B.. XX.XX.XXXX, X. L. G. Č.. X, X., o zaplatenie 239,32 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 11. júna 2020 č.k. 9C/1/2018-203 v spojení s opravným uznesením zo 7. mája 2021 č. k. 9C/1/2018-248, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok sa p o t v r d z u j e vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá (výrok III.).

Napadnutý rozsudok sa z r u š u j e vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá v časti úrokov z omeškania (výrok II.) a vo výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok IV.) a vec sa v tomto rozsahu v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 45,32 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v časti úrokov z omeškania a v časti o zaplatenie istiny 160,27 eur s úrokmi z omeškania žalobu zamietol. V časti istiny 33,73 eur súd prvej inštancie konanie zastavil a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca je vlastníkom pozemku parc. Č.. XXXX vo výmere 21 m² - zastavané plochy a nádvoria zapísaného na LV pre kat. úz. W. P. Č.. XXXX. Žalovaný je vlastníkom stavby - garáže súp. č. XXXX postavenej na pozemku parc. č. XXXX. Žalobca tvrdil, že žalovaný užíva predmetný pozemok vo vlastníctve žalobcu bez platnej uzavretej nájomnej zmluvy a za jeho užívanie riadne a včas neplatí. V dôsledku toho dochádza sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohacuje. Žalobca si v svojej žalobe uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 5.10.2014 do 30.11.2017 vo výške 239,32 eur. Po podaní žaloby žalobca vzal žalobu späť v časti týkajúcej sa sumy 33,73 eur s prísl. a po tomto čiastočnom späťvzatí žaloby sa teda proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 205,59 eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia za obdobie od 5.10.2014 do 30.11.2017. Z Rozhodnutia primátora hlavného mesta SR Bratislavy č. 28/2011 § 2, príl. č. 1 súd prvej inštancie zistil, že cena prenájmu pozemku radovými a samostatne stojacimi garážami v lokalite III (aj W. P.) predstavuje sumu 9 eur/m²/rok.

3. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba je čiastočne dôvodná. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol: „Žalobca si v tomto konaní uplatnil bezdôvodné obohatenie za obdobie od 5. 10. 2014 do 30. 11. 2017 v celkovej výške 239,32 eur. Žalovaný namietal jednak neprimeranú výšku požadovaných úhrad a tiež premlčanie časti nároku žalobcu. Vzhľadom na žalovaným uplatnenú námietku premlčania, vzal žalobca žalobu v časti istiny

vo výške 33,73 eur spolu s príslušenstvom späť. Naďalej trval na zaplatení istiny vo výške 205,59 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia sa žalovaného za obdobie od 5.1.2016 do 30.11.2017. V konaní nebolo sporné užívanie pozemku žalobcom žalovaným, na ktorom je postavená garáž vo vlastníctve žalovaného. Za užívanie cudzej veci bez zmluvy o nájme, prípadne bez iného právneho titulu oprávňujúceho cudziu vec užívať, predstavuje typický príklad plnenia bez právneho dôvodu, kedy vzniká majetkový prospech tomu, kto realizuje užívateľské oprávnenie bez toho, že by sa jeho majetkový stav zmenšil o prostriedky vynaložené v súvislosti s právnym vzťahom, ktorý zakladá užívateľské právo k veci. Plnenie bez právneho dôvodu je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia a je založené na tom, že medzi zúčastnenými osobami od začiatku absentuje právny vzťah, ktorý by zakladal právny nárok na plnenie. Ak nie je užívateľ schopný vrátiť spotrebované plnenie v podobe výkonu práva užívania cudzej veci, je povinný nahradiť bezdôvodné obohatenie v peňažnej forme. Ak nie je výška bezdôvodného obohatenia ustanovená právnym predpisom, určí ju súd na základe voľnej úvahy. Na strane žalovaného došlo na úkor žalobcu k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko pozemok pod garážou, ktorý žalovanému nepatrí, tento užíval bez zmluvného vzťahu so žalobcom ako vlastníkom tohto pozemku. K spornosti výšky a spôsobu určenia bezdôvodného obohatenia (žalovaný spochybňoval Rozhodnutia primátora hl. mesta SR Bratislavy č. 28/2011 a č. 33/2015 s tým, že tieto sa vzťahujú na nájom a nie na bezdôvodné obohatenie). Rozhodnutia primátora ohľadom výšky nájomného vníma ako plošný jednostranný diktát, ktorý vôbec nezohľadňuje individuálne prípady, ako je ten jeho. Žalovaný poukazoval na skutočnosť, že Mestská časť W. P., v ktorej sa predmetný pozemok nachádza, pri uzatváraní nájomných zmlúv pre pozemky pod garážami vo svojom katastrálnom území požaduje platbu 1,97 eur /m²/rok (21 m² x 1,97 eur /12 = 3,45 eur). Takúto platbu považuje za primeranú a má vôľu ju žalobcovi uhrádzať. Žalovaný takto konkretizoval sumu, ktorá by podľa neho bola reálna a zodpovedala obvyklému nájomnému. Na tomto mieste je potrebné uviesť, že žalobca je obcou a preto sa riadi a musí riadiť zákonom č. 369/1990 Zb., ktorý v § 4 ods. 6 písm. a/ ustanovuje, že „obec pri výkone samosprávy vykonáva úkony súvisiace s riadnym hospodárením s hnutelným a nehnuteľným majetkom obce a s majetkom vo vlastníctve štátu zvereným do správy obce. Žalobca môže vydávať vo veciach územnej samosprávy nariadenia, ktoré nemôžu byť v rozpore s Ústavou SR, ústavnými zákonmi, zákonmi, a medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada SR a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (§ 6 ods. 1 zákona o obciach). Primátor je štatutárnym orgánom Bratislavy. Rozhodnutie primátora hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy č. 28/2011 a č. 33/2015, ktorým sa stanovujú ceny prenájmov a ceny predbežnej odplaty za vecné bremeno je síce záväzné pre všetky odborné útvary mesta a súdu je zrejmé, že tieto útvary pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzali, resp. museli vychádzať práve z tohto interného riadiaceho aktu. Na druhej strane treba ale uviesť, že takéto rozhodnutie nie je pre súd záväzným ukazovateľom hodnoty bezdôvodného obohatenia a súd sa pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia riadi cenou obvyklou za „obdobné právne úkony“ v danej oblasti. Inými slovami, správny výpočet bezdôvodného obohatenia sa rovná výške obvyklého nájomného v danom mieste a čase za porovnateľný pozemok. Ak totiž nie je špeciálne upravené užívanie pozemkov obcou na verejné účely, resp. nie je upravená zo zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu výška nájmu, resp. stanovená jeho výška, musí sa vychádzať zo všeobecnej ceny nájmu. Žalobca predložil súdu zmluvy o nájme pozemkov, ktoré uzavrel žalobca s jednotlivými fyzickými osobami, bývajúcimi v mestskej časti W. P., kde im žalobca v roku 2016 prenajíma pozemky pod garážami za cenu 9 eur/m²/rok. V tejto súvislosti však nemožno neuviesť, že nájomné vzťahy sú výsledkom kontraktačného procesu, kde obe zmluvné strany slobodne uzavreli nájomný vzťah za dohodnutých podmienok, pričom obsah nájmu a výška nájomného je vyslovene len vecou dohody medzi týmito zmluvnými stranami. Bolo preto dôvodné skúmať, v akej cenovej hladine sa pohybujú nájomné vzťahy k obdobným pozemkom, ktoré sú zastavané garážami. K cenám nájomného je potrebné uviesť, že reálnej hladine nájomného vzťahu (bezdôvodného obohatenia) za dané pozemky je podľa názoru súdu relevantnejšie rozhodnutie mestskej časti, ktoré vychádza z detailnejších poznatkov trhových a ostatných súvislostí vo svojom územnom obvode. Pre súd bolo preto smerodajné a s ohľadom na miestne osobitosti aj presnejšie vyjadrujúce lokálne odlišnosti práve všeobecne záväzné nariadenie Mestskej časti Bratislava - W. P. č. 1/2004 v spojení so všeobecne záväzným nariadením č. 1/2011 zo dňa 1.5.2011 o výške nájomného za dočasné užívanie pozemkov neslúžiacich na podnikateľské účely nachádzajúcich sa na území mestskej časti Karlova Ves a ktoré sú vo vlastníctve alebo správe mestskej časti, kde je v § 3 ods. 2 písm. d/ uvedená výška ročného nájomného za pozemok, na ktorom je umiestnená stavba garáže pre parkovanie osobného motorového vozidla vo výške 1,97 eur. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že pozemky pod garážami (vo vlastníctve Mestskej časti W. P.) táto mestská časť prenajíma vlastníkom stavieb - garáže na nich postavených, v danej mestskej časti za sumu 1,97 eur /m²/rok. Súd mal takto ustálené, že hodnota bezdôvodného

obohatenia za daný typ obohatenia je v danej situácii primeraná a adekvátne vo výške 1,97 eur / m²/rok. Rovnako mal súd za nesporné (žalobca to nepoprel), že žalovaný zaplatil žalobcovi titulom úhrady za užívanie predmetného pozemku spolu sumu 6,90 eur (platba za mesiac marec 2019 v sume 3,45 eur a za mesiac apríl 2019 tiež sumu 3,45 eur). Súd dospel k záveru, že vydanie bezdôvodného obohatenia žiadané žalobcom vo výške 9 eur/rok/m², čo za posudzované obdobie predstavuje sumu 205,59 eur s príslušenstvom, je pre daný typ pozemku neprimerané. Naopak primeraným je žiadať vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1,97 eur/m²/rok, čo pri výmere pozemku 21 m² v prípade žalovaného predstavuje sumu 3,45 eur /mesačne. Takáto suma nájomného je v danej mestskej časti bežnou, čo bolo preukázané jednak VZN mestskej časti, ako aj nájomnými zmluvami uzatvorenými s vlastníkami garáží na obdobné pozemky. Dlh žalovaného predstavuje sumu 45,32 eur (za obdobie od 5.1.2016 do 5.10.2016 v sume 4,44 eur, za obdobie od 6.10.2016 do 31.10.2016 v sume 0,42 eur, za obdobie od 1.1.2017 do 30.9.2017 v sume 5,42 eur, za obdobie od 1.10.2017 do 2.10.2017 v sume 0,03 eur, za obdobie od 16.12.2016 do 2.10.2017 v sume 28,27 eur, za obdobie od 16.12.2016 do 2.10.2017 v sume 28,27 eur, za obdobie od 3.10.2017 do 31.10.2017 v sume 3,29 eur, a za 11/2017 v sume 3,45 eur, čo za obdobie od 5.1.2016 do 30.11.2017 predstavuje spolu sumu 45,32 eur). Súd nezohľadnil žalovanému úhradu súm 2x po 3,45 eur, keď sám žalovaný uviedol, že uvedené platby predstavujú úhrady za mesiac marec a za mesiac apríl 2019, ktoré obdobie nie je predmetom tohto sporu. Z uvedeného dôvodu preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 45,32 eur, keď nárok žalobcu na zaplatenie takejto sumy považoval za dôvodný a vo zvyšku žalobu zamietol.“ V časti týkajúcej sa sumy 33,73 eur s prísl. súd prvej inštancie konanie zastavil v zmysle § 145 ods. 2 C.s.p., pretože žalobca v tejto časti vzal žalobu späť.

4. Výrok, ktorým bola žaloba zamietnutá v časti úrokov z omeškania, súd prvej inštancie odôvodnil nasledovne: „Súd nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, keď žalovaný sa nedostal do omeškania so zaplatením sumy 205,59 eur, žalovaný nebol povinný zaplatiť žalobcovi žalobou uplatnenú sumu. Podľa názoru súdu, nárok žalobcu tak, ako si ho uplatnil v žalobe, nie je dôvodný. V tomto smere súd konštatuje, že úroky z omeškania sú následkom i sankciou za nesplnenie peňažného záväzku a vznikajú vtedy ak si dlžník nesplnil riadne a včas svoju povinnosť spočívajúcu v zaplatení peňažného záväzku. Úroky z omeškania plnia zabezpečovaciu, preventívnu, sankčnú ale i kompenzačnú funkciu v rozsahu, v akom kompenzujú ujmu, ktorá vznikla veriteľovi v dôsledku oneskoreného plnenia. Ak teda dlžník plní svoj peňažný záväzok oneskorene, musí znášať zákonné dôsledky svojho konania a počítat' s tým, že žalobca sa môže od neho domáhať zaplatenia úrokov z omeškania. V posudzovanej veci by nebolo v súlade s dobrými mravmi uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania. Žalovaný bol žalobcom vyzývaný na zaplatenie peňažného plnenia, ktorého výšku žalovaný dôvodne namietal a z ktorého dôvodu žalobcovi ním vyčíslenú peňažnú náhradu nezaplatil. Zmysel úrokov z omeškania je v jeho motivačnej a sankčnej funkcii, pokiaľ sa dlžník ocitne v omeškani so včasným a riadnym vrátením dlhu. Sankcionovať preto žalovaného žalobcom uplatnenými úrokmi z omeškania podľa názoru súdu nie je správne.“

5. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil nasledovne: „O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Je nesporné, že žalobca, ktorý si proti žalovanému uplatnil sumu 205,59 eur, bol čiastočne úspešný, keď súd priznal žalobcovi sumu 45,32 eur. Teda, žalobca bol úspešný v pomere 22,04 %: 77,96 %, pričom úspešnosť žalobcu sa odpočítava od úspešnosti žalovaného 77,96 - 22,04%, čím následne vyšla úspešnosť žalovaného na 55,92%. Súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keď v súvislosti s predmetným konaním mu žiadne trovy nevznikli. Pokiaľ dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách a definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 256 C.s.p. V posudzovanej veci zastavenie konania procesne zavinil žalobca tým, že až v dôsledku žalovaným vznesenej námietky premlčania časti uplatneného nároku vzal žalobu sčasti späť, z procesného hľadiska platí, že žalobca zavinil zastavenie konania v tejto časti. Žalovaný by preto mal nárok na náhradu trov konania. Súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keď v tejto súvislosti mu žiadne trovy nevznikli.“

6. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a napadol ním výroky, ktorými bola žaloba zamietnutá (výroky II., III.). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zmenil tak, že žalobe vyhovie. Odvolanie odôvodnil v podstate tým, že súd prvej inštancie nepostupoval správne pri výpočte výšky bezdôvodného obohatenia. Podľa žalobcu mal súd prvej

inštancie vychádzať z rozhodnutia Primátora hlavného mesta č. 28/11 č. 33/2015, ktorým bola určená výška úhrady za užívanie pozemku bez právneho dôvodu v sume 9 eur/m²/rok. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia súdov v obdobných veciach a uviedol, že „voči žalovanému nemohol stanoviť inú (nižšiu) výšku odplaty za bezdôvodné obohatenie z dôvodu, že takýmto postupom by došlo z jeho strany k porušeniu zákonných predpisov, ako i k diskriminovaniu a znevýhodneniu ostatných subjektov, ktoré si riadne plnia svoju povinnosť - uhrádzajú platby za užívanie pozemkov vo vlastníctve hlavného mesta.“

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku potvrdil. Uviedol, že nájomná zmluva za pozemky zastavané stavbami garáží medzi Mestskou časťou W. P. a vlastníckymi garážami sa aj v súčasnosti realizujú podľa VZN tejto mestskej časti č. 1/2004 a č. 1/2011 za ročné nájomné zastavaného pozemku vo výške 1,97 eur/m²/rok. Vlastníci garáží na H. D., ktorých nájomné zmluvy predložil žalobca, nie sú napadnutým rozsudkom diskriminovaní, pretože dobrovoľne súhlasili s nájomným vo výške 9 eur/m²/rok.

8. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal odvolaním napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie (výroky II., III.), prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny sčasti.

9. Základ predmetného nároku nebol medzi stranami sporný, pretože žalovaný nerozporoval tvrdenie žalobcu, že nehnuteľnosť v jeho vlastníctve (garáž) je postavená na pozemku vo vlastníctve žalobcu, pričom žalovaný týmto spôsobom užíva pozemok vo vlastníctve žalobcu bez toho, aby ho k tomu oprávňovala zodpovedajúca zmluva. Užívaním predmetného pozemku sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil a ide tu o skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia uvedenú v ust. § 451 ods. 2 Obč. zák. - plnenie bez právneho dôvodu. Toto bezdôvodné obohatenie sa rovná majetkovému prospachu, ktorý žalovaný získal a ktorý spočíva v tom, že majetok žalovaného sa nezmenšil o sumu, ktorú by zaplatil za užívanie predmetného pozemku, ak by ho užíval na zmluvnom základe.

10. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia, ustálená súdna prax vychádza z toho (ako to správne uviedol aj súd prvej inštancie v ods. 22. odôvodnenia napadnutého rozsudku), že bezdôvodné obohatenie predstavuje nájomné, ktorá zodpovedá nájomnému platenému obvykle v danom mieste a čase za užívanie porovnateľných pozemkov. Inými slovami, pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia bolo v prejednávanej veci rozhodujúce zistenie, nájomné v akej výške platia nájomcovia za užívanie pozemkov neslúžiacich na podnikateľské účely v Mestskej časti W. P., kde sa dotknutý pozemok nachádza. Odvolací súd je preto toho názoru, že súd prvej inštancie vychádzal správne zo Všeobecne záväzného nariadenia Mestskej časti Karlova Ves č. 1/2004 v spojení so VZN tejto mestskej časti č. 1/2011, v ktorom je stanovená výška nájomného sumou 1,97 eur/m²/rok. Nie je žiadny rozumný dôvod na to, aby sa vychádzalo z rozhodnutia Primátora hlavného mesta, na ktoré poukazoval žalobca, pretože „obvyklým miestom“ vo vyššie uvedenom zmysle tu nie je hlavné mesto Bratislava, ale Mestská časť W. P. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že je samozrejme vecou žalobcu, aké nájomné bude požadovať za užívanie pozemkov v jeho vlastníctve. Predmetom konania v prejednávanej veci však nebolo zaplatenie nájomného, ale vydanie bezdôvodného obohatenia, výška ktorého sa riadi - ako je to uvedené vyššie - nájomnému platenému obvykle v danom mieste a čase.

11. Z uvedeného vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny vo výroku, ktorým bola žaloba o zaplatenie 160,27 eur zamietnutá (výrok III.). Preto odvolací súd tento výrok napadnutého rozsudku potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p. Odvolací súd dodáva, že žalobca sa pôvodne proti žalovanému domáhal zaplatenia 239,32 eur s prísl. Po podaní žaloby túto vzal späť v časti o zaplatenie 33,73 eur s prísl. a predmetom konania teda zostala suma 205,59 eur s prísl. (239,32 - 33,73 = 205,59 eur). Žalobe bolo výrokom I. vyhovené pokiaľ ide o sumu 45,32 eur a výrokom III. bola teda zamietnutá žaloba o zaplatenie sumy prevyšujúcej 45,32 eur s prísl. do sumy 205,59 eur (výrok II. sa týka úrokov z omeškania iba pokiaľ ide o priznanú sumu 45,32 eur). Suma 160,27 eur s prísl. teda predstavuje sumu, ohľadom ktorej bola žaloba zamietnutá (205,59 - 45,32 = 160,27).

12. Čo sa týka výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol v časti úrokov z omeškania (výrok II.), odvolací súd je toho názoru, že tento výrok napadnutého rozsudku nie je vecne správny. V konaní totiž nevyšla najavo žiadna taká skutočnosť, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že by uplatnenie nároku na úroky z omeškania z priznanej sumy 45,32 eur bol v rozpore s dobrými mravmi. Ak bol totiž žalovaný

toho názoru, že by mal žalobcovi za užívanie predmetného pozemku zaplatiť sumu vo výške 1,97 eur/m²/rok, nič mu nebránilo v tom, aby len túto sumu žalobcovi zaplatil s tým, že zvyšok nároku by ponechal na rozhodnutie súdu. Odvolací súd dodáva, že v prípade nároku na úroky z omeškania možno len ťažko uvažovať o rozpore s dobrými mravmi, pretože ide o nárok vyplývajúci zo zákona. Zamietnuť žalobu v tejto časti by snáď bolo možné s poukazom na zásadu spravodlivého usporiadania občianskoprávných vzťahov.

13. Z týchto dôvodov odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. zrušil odvolaním napadnutý výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie a vec mu v zmysle § 391 ods. 1 C.s.p. v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie.

14. V súvislosti so zrušením výroku II. napadnutého rozsudku musel odvolací súd zrušiť aj výrok o nároku na náhradu trov konania (výrok IV.).

15. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 45,32 eur (výrok I.), nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť. To isté platí o výroku, ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 33,73 eur zastavené (výrok V.) a o výroku, ktorým žalovanému v zastavujúcej časti nebol priznaný nárok na náhradu trov konania (výrok VI.).

16. V novom rozhodnutí o veci súd prvej inštancie rozhodne o nároku na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).